

6. אין נביא בעירו לוקס ד' 14-30 לוקס : מסע בעקבות חייו של ישוע

שירות בגליל

וַיֵּשֶׁע חֲזָר בְּגִבּוֹרֶת הָרוּחַ אֶל הַגָּלִיל וְשָׁמָּעוּ יָצָא בְּכָל הָאָזוֹר. הוּא לִמֵּד בְּבֵתֵי הַכְּנָסֶת וְהִכָּל שָׁבָחוּ אוֹתוֹ
(לוקס ד' 14-15).

משמעות המילה גליל בעברית היא עיגול או טבעת. היא נקראת כך בגלל ריכוזו של יהודים החיים סביב הכנרת בקרקעות שיצרו צורת מעגל, במרחק של 80 קילומטרים מצפון לדרום, וכ-40 קילומטרים ממזרח למערב. במאה הראשונה, ההיסטוריון היהודי יוספוס, מספר שבתקופה שבה הוא שלט על אזור הגליל, בתוך מעגל הקרקעות הזה היו 204 כפרים או עיירות ושבאף אחד מהם לא היו פחות מ-15,000 תושבים. תיאור זה מעניק לנו הערכה של כ-3,000,000 אנשים שגרו באזור הגליל בזמנו של ישוע.¹

נצרת היא עיר הממוקמת על גבעה דרום מערבית לכנרת, במרחק של כ-40 ק"מ (בהתאם לנתיב ההליכה) מהכנרת. דרומית לנצרת נמצא עמק יזרעאל, המוכר כיום בתור הר מגידו. יוחנן השליח מספר לנו על החתונה בקנה שבגליל, שם ישוע ביצע את הנס הראשון שלו, בכך שהפך מים לייין. לאחר מכן, ישוע ומשפחתו שהו מספר ימים בכפר נחום שבצפון הכנרת (יוחנן ב' 12). יוחנן הינו היחיד שמספר לנו על התקופה שקדמה לשירות של ישוע, שבמהלכה התרחשו ניסים רבים בזמן שישוע שהה בירושלים לחגוג את חג הפסח: "כִּשְׁהָיָה בִירוּשָׁלַיִם בְּחַג הַפֶּסַח, הָאֲמִינוּ רַבִּים בְּשִׁמוֹ פְּרָאוֹתָם אֶת הָאוֹתוֹת שֶׁעָשָׂה" (יוחנן ב' 23). לוקס מתמקד בחזרתו של ישוע לגליל, ייתכן שזה קרה כמה חודשים לאחר טבילתו על ידי יוחנן. הוא מספר לנו שישוע דיבר ברבים מבתי הכנסת בערים שבגליל (פסוק 15), לפני הגעתו לנצרת.

הוא בָּא אֶל הָעִיר נָצֶרֶת, הָעִיר אֲשֶׁר גָּדַל בָּהּ, וּבָיִת הַשְּׁבֵת הָלָךְ כְּמִנְהַגוֹ לְבֵית הַכְּנָסֶת וְקָם לְקָרָא. כָּאֲשֶׁר נָתַנוּ לוֹ אֶת מִגְלַת סֵפֶר יִשְׁעִיהוּ הַנָּבִיא, פָּתַח אֶת הַמִּגְלָה וּמָצָא אֶת הַמָּקוֹם שֶׁכָּתוּב בּוֹ: "רוּחַ אֲדֹנָי עָלַי, יַעַן מָשַׁח אוֹתִי לְבָשֵׁר עֲנָוִים. שְׁלַחְנִי לְקָרָא לְשִׁבּוּיִים דָּרוֹר, וּלְעֹלָרִים פָּקַח-קוֹחַ; לְשַׁלַּח רְצוּצִים חֲפָשִׁים, לְקָרָא שְׁנֵת רָצוֹן לַיהוָה (לוקס ד' 16-19).

בית הכנסת

נצרת הייתה העיר שבה ישוע גדל (פסוק 16). רוב החוקרים מאמינים שאוכלוסיית נצרת מנתה כ-20 אלף איש בתקופתו. בהיותה עיר בגודל זה, רוב האנשים הכירו זה את זה, או לפחות ידעו על קיומם של רוב האנשים בעיר. בתקופה זו, בית כנסת נבנה כאשר היו בעיר לפחות עשר משפחות, כך שסביר להניח שהיו מספר בתי כנסת. בבית הכנסת לא היו מקריבים קורבנות. ירושלים הייתה המקום היחיד שבו היה ניתן להקריב קורבן לאלוהים בחגי ישראל. כל יושבי הארץ צוו לעלות לירושלים ולהופיע בפני אלוהים שלוש פעמים בשנה, בשלוש הרגלים. בית הכנסת היה מקום שבו התכנסו כדי לשמוע הנחיות אודות דבר אלוהים ובכדי להלל.

מידי שבת בבוקר בבית כנסת, היו שרים שירי שבח והלל מתוך ספר תהילים. לאחר מכן, הרב היה מציג את קטע הקריאה הנבחר מתוך חמשת חומשי התורה (פרשת השבוע) שהיה צריך לקרוא. שבעה אנשים שונים נבחרו לקרוא, הקורא הראשון והאחרון היו מתחילים עם ברכה. החזן היה אחראי להוציא את המגילות ולארגן מראש את רשימת האנשים שיקראו בפני בית הכנסת. לאחר קריאת פרשת השבוע, היו קוראים את ההפטרה, שכללה פרק מספרי הנביאים. החזן ביקש מישוע לקרוא את דברי הנבואה הכתובים במגילת ישעיהו, ולאחר מכן ללמד ולהסביר את הקטע.

תהילתו ההולכת וגדלה כרב ומורה התפשטה לא רק מהתקופה ששהה בירושלים אלא גם בכפר נחום על שפת הכנרת. כפי שכתוב בפסוק 15, ישוע הסתובב באזור הגליל ולימד בבתי הכנסת השונים. באחת הפעמים, הזדמן לישוע ללמד בפני חברים ומכרים, ובמרוקס פרק ו' פסוק 3 כתוב לנו שהוא לימד גם בפני אימו, אחיו ואחיותיו. הוא הסתכל סביבו וראה אנשים שהיו מוכרים לו, אולי אנשים שהוא עבד עבורם כבעל מלאכה, חברים מילדות, והחברים של הוריו. אולי היו שם גם אנשים אחרים בעלי אותו מקצוע, גברים צעירים שעבדו לצידו בתחום. היו רבים שהתפללו והיללו לצידו של ישוע בבית הכנסת. האנשים האלה הכירו את אילן

¹ תורגם מתוך: William Barclay, *The Daily Study Bible, The Gospel of Luke*, Published by Saint Andrew Press, Edinburgh, 1975. Page 45

היוחסין של המשיח. הם הכירו היטב את אימו ואת בני משפחתו. הם שמעו את הסיפורים עליו. איש שהצליח בעיר מסוימת ונהיה מפורסם תמיד מושך אליו אנשים שמבקשים טובה כלשהי. מכיוון שהוא היה מוכר בירושלים ובכל רחבי הגליל, אני יכול לדמיין שבית הכנסת היה מלא באנשים שבאו להתפלל, וכמה מהם הגיעו מתוך סקרנות.

הוא נבחר לקרוא את מגילת ישעיהו הנביא. בעת הקריאה הוא עמד מתוך כבוד לכתובים, פרש את המגילה ומצא את פרק ס"א. הנבואה של ישעיהו קובעת שהמשיח היה צריך לבשר לארבע קטגוריות של אנשים; העניים, נשברי לב, שבויים ואסורים. הבשורות הטובות היו שזמן השחרור שלהם הגיע! לפי מצוות אלוהים, אחרי ארבעים ותשע שנים, כל חוב בוטל בשנת היובל (ויקרא פרק כ"ה). כל העבדים שוחררו על ידי אדונם. כל הקרקעות חזרו לבעלים החוקיים שלהם וכל המשכנתאות בוטלו. בכל פעם שקרקע מסוימת נמכרה, היא נמכרה במחיר היובל של השנים שנותרו עד לשנת היובל הבאה. משפחות התאחדו מחדש. זו הייתה גם שנה של הפסקה חקלאית מכיוון שאף אחד לא הורשה לחוות. שנה שלמה של מנוחה. זה היה זמן של שיקום. האם שנה שכזו לא תהיה בעלת משמעות רבה עבור הרבה אנשים ברחבי העולם? ישוע אמר שהוא היחיד שהיה ויהיה אשר יחנך לא רק שנה אחת של יובל, אלא תקופה מתמשכת של יובל שבה, במונחים רוחניים, העניים יהפכו להיות עשירים, אלה שהיו כלואים רוחנית יהיו חופשיים, וכי אדמת ליבם תחזור לבעליהם הראויים.

ישוע בכוונה עצר את קריאתו בספר ישעיהו, בפרק ס"א. הקטע ממשיך ואומר, **"... וְיוֹם נָקָם לְאַלְהֵינוּ"** (ישעיהו ס"א 2). יום זה של נקמת אלוהים, יום הדין, עדיין לא הגיע. אנחנו עדיין חיים בעידן מלא בחסד של אלוהים - תקופה של חסד כלפי מי שעני, עיוור, בכלא רוחני או מדוכא על ידי השטן. ישוע התיישב, התנוחה האופיינית לאלה שלימדו מהכתובים באותו זמן, והחל לדבר וללמד. סביר להניח כי לוקס רק מסכם את דבריו של ישוע, מכיוון שהאנשים נדהמו לשמוע את הדברים מלאי החסד שהוא אמר.

לְאַחַר שֶׁגָּלַל אֶת הַמַּגִּלָּה, הִחְזִירָהּ לַגִּבְאִי וְהִתְיַשֵּׁב. עֵינָיו כָּל הַנוֹכְחִים הָיוּ נִשְׁוֹאוֹת אֵלָיו וְהוּא הֵחֵל לְדַבֵּר אֲלֵיהֶם וְאָמַר: "הַיּוֹם נִתְמַלֵּא הַכְּתוּב הַזֶּה בְּאִזְנֵיכֶם. כָּלֵם דְּבָרֵי טוֹבוֹת עָלָיו וְהִתְפַּלְאוּ עַל דְּבָרֵי הַחֹן שֶׁנִּצָּאוּ מִפִּי. אָמְרוּ: "הֵאֵם הוּא לֹא בֶן יוֹסֵף? (לוקס ד' 22-20).

למרות שהאנשים שמחו לשמוע מפיו את דברי החסד שהוא אמר, כיצד לדעתך הם הגיבו כאשר הוא סיפר להם שהנבואה הזו אינה נבואה עתידית אלא נבואה שמתממשת ממש ביום ורגע זה?

מגבלות האדם

הם לא אהבו את המילים האלה כי זה לא דיבר עליהם. הם רצו שהוא יעשה כמה טריקים ויציג להם מופע. אחרי הכול, הוא היה חלק מהעיר הזאת. הוא היה חייב להם! הם ציפו ליותר נסים מאלו שהוא כבר ביצע ביהודה, בערים ובבתי הכנסת סביב הכנרת.

ישנו דבר אחד שהם לא היו מוכנים לקבל. ישוע אמר כי יום זה, הינו היום שבו נבואה זו כבר אינה עתידית, אלא שהיא מתקיימת בהווה ושהוא האחד שנשלח כדי למלא אותה. המחשבות על כך מיהרו להגיע לאלו שהקשיבו. "מי הוא חושב שהוא? הצעיר הזה, בן שלושים, שעומד לפנינו הוא בנו של הנגר?" במוחם הם הגבילו את בן האלוהים על ידי ההיכרות שלהם אתו. דבריו של ישוע גם פגעו בהם ברמה אחרת. הוא אמר להם שהוא האחד שיביא להם את החירות שלהם. זה רמז לכך שהם היו זקוקים לשחרור. מי הם היו? הם לא ראו את עצמם כעניים, נשברי לב, שבויים או אסורים! בפסקה מקבילה בבשורת מרקוס, נאמר לנו על עוד כמה מילים שישוע אמר:

הֵלֹא זֶה הַנֶּגֶר בֶּן מַרְיָם וְאַחִי יַעֲקֹב וְיוֹסֵי וְיְהוֹדָה וְשִׁמְעוֹן, וְהָרִי אֲחִיּוֹתָיו פֶּה אֶתְנוּנוּ? הוּא הִנֵּה לָהֶם לְמַכְשׁוֹל. אָמַר לָהֶם יֵשׁוּעַ: "אֵין נָבִיא נִקְלָה אֶלָּא בְּעִירוֹ, בֵּין קְרוֹבָיו וּבְבֵיתוֹ. "וְלֹא הִנֵּה יָכוֹל לַעֲשׂוֹת שָׁם שׁוֹם נִס; רַק עַל חֹלִים אֲחֵדִים סָמַךְ אֶת יָדָיו וְרָפָא אוֹתָם (מרקוס ו' 3-5).

הם התקשו לקבל אותו כמשיח האלוהים בגלל ההיכרות שלהם אתו. הם ראו אותו משחק ברחובות שלהם, מכין את הכיסאות שלהם, ובונה את בתיהם. סוג זה של הגבלה וחוסר אמונה קורה לעיתים קרובות גם בחייהם של מאמינים. גבר או אישה שמגיעים לאמונה ונושעים, הופכים לבריאה חדשה במשיח. עם זאת, לעיתים קרובות הם מוגבלים על ידי הגבולות של אנשים מעיר הולדתו ומשפחתו:

על כן מעתה **אין אנו מפירים איש על-פי ראות אנושית**; וגם אם הפכנו את המשיח על-פי ראות אנושית, הרי קצת איננו מפירים אותו עוד באופן כזה. על כן מי שנמצא בפשיח הוא בריאה חדשה. הישנות עברו; הנה נהיו חדשות (האיגרת השנייה אל הקורинתים ה' 16-17).

שאל כתב לקהילה בקורинתוס שאסור לנו להציב מגבלות על אנשים שנולדו מחדש והולכים אחרי המשיח. אנחנו לא צריכים לחשוב עליהם באותה צורה שבה חשבנו עליהם לפני שהם נושעו. הם בריאה חדשה במשיח, ואנחנו לא צריכים לעכב את הקריאה שלהם או את עבודתם בגלל מי הם היו בעבר. אסור לנו לחשוב מחשבות כמו "אה, הם תמיד היו ככה. הם לעולם לא ישתנו". אנו יכולים לנעול בצורה מחשבתית מאמינים אחרים לתוך מה שאנו חושבים עליהם, להגביל אותם אל חייהם הקודמים מחוץ למשיח, במקום מי שהם כיום, ומה ישוע חושב עליהם. צפו לטוב ביותר זה מזה ותנו להם את החופש להיות האדם שאלוהים קרא להם להיות במשיח. מתי מבהיר את הבעייתיות בנושא הזה: **"ולא עשה שם נסים רבים בגלל חסר אמונתם" (מתי י"ג 58)**. חוסר אמונה וביטחון באלוהים ימעיטו באמונתו של כל אדם, ולא יאפשרו לכוחו של אלוהים לגעת בחייו.

האם היה מקרה בחיים שלך כאשר הציבו בפניך מגבלות לגבי מה שאתה מסוגל או לא מסוגל לעשות? האם אי פעם אתה מרגיש שציפיותיהם של אנשים אחרים מגבילות אותך? שתף בקצרה זה עם זה אם אתה מרגיש שאתה מסוגל.

שתי דוגמאות של אנשים שאלוהים עוזר להם

בעודו יושב, ישוע המשיח לדבר אליהם:

אמר להם: **"אין ספק שתאמרו לי את הפתגם הזה, 'רופא, רפא את עצמך'! כל הדברים ששמענו כי נעשו בקפר נחום עשה גם פה, בעירך'."** הוסיף ואמר: **"אמן אומר אני לכם, אין נביא בעירי. ואמת אני אומר לכם: אלמנות רבות היו ביישראל בימי אליהו, בעת שנעצרו השמים שלוש שנים וששה חדשים ורעב גדול היה בכל הארץ, אך אליהו לא נשלח אל אחת מהן כי אם אל אשה אלמנה בצרפת שבחבל צידון. מצרעים רבים היו ביישראל בימי אלישע הנביא ולא טהר אחד מהם מלבד נעמן הארמי."** **"כל הנוכחים בבית הכנסת נתמלאו פער בשמעים את הדברים האלה. הם קמו והוציאו אותו אל מחוץ לעיר, והובילוהו אל הקר אשר עירם בנויה עליו, כדי להשליכו למטה. אך הוא עבר ביניהם והלך לו (לוקס ד' 23-30).**

ישוע נזכר במקרה בהיסטוריה של עם ישראל, כאשר הארץ הייתה בתקופת רעב. במהלך תקופה זו, אחאב ואיזבל הציגו בפני העם את הפולחן של אל הסערה, הבעל. אלוהים הגיב על פולחן השקר הזה בכך שהוא גרם לרעב בארץ במשך שלוש וחצי שנים. בעוד שרבים מתו בעקבות הרעב, אלוהים שלח את אליהו הנביא מחוץ לארץ ישראל לצרפת הנמצאת ליד צידון, אזור שבו חיו גויים קרוב לים התיכון. למרות שהאוישה שאליהו נשלח אליה הייתה אלמנה והיה לה בן, אליהו ביקש ממנה לאפות את השארית שנשאר לה עבורו קודם כל, ורק לאחר מכן להאכיל את בנה ואת עצמה, כי צנצנת השמן וספל הקמח לא ייגמרו עד שאלוהים יסיים את תקופת הרעב. לאלמנה ובנה נשארו רק כמה מנות קמח קטנות. היא האמינה לדבריו של אליהו ובצעד של אמונה עשתה בדיוק כפי שהנביא הורה לה. בצורה בלתי רגילה ובהשגחתו של אלוהים לא חסר להם דבר במשך ימים רבים (מלכים א' י"ז 9-16).

ישוע המשיח ודיבר על גוי שהיה שר צבא מלך ארם בשם נעמן, אויב של ישראל. נעמן חלה בצרעת, אבל למזלו הייתה לו משרתת יהודייה, שהפיחה בו אמונה כאשר אמרה לו שהנביא אלישע בישראל יכול לרפא אותו.

"ויבא נעמן בסוסו וברכבו; ויעמד פתח-הבית לאלישע. וישלח אליו אלישע מלאך לאמר: הלוך ורחץ שבע פעמים בירדן וישב בשרך לך וטהר. ויקצף נעמן וילך; ויאמר הנה אֲמַרְתִּי אֵלַי יֵצֵא יָצוֹא וְעַמִּד וְקָרָא בְּשֵׁם-יְהוָה אֱלֹהֵי הַנְּזִיר יְדוֹ אֶל-הַמָּקוֹם וְאָסַף הַמִּצָּרֶע. הלא טוב אבנה (אֲמַנָה) ופרפר נהרות דמשק מכל מימי ישראל--הלא-אֲרַחֵץ בָּהֶם וְטָהַרְתִּי; ויפן, וילך בחמה. ויגשו עבדיו וידברו אליו ויאמרו **אבי דבר גדול הנביא דבר אליך הלא תעשה; ואף כי-אמר אליך רחץ וטהר. ויכד ויטבל בירדן שבע פעמים כדבר איש האלהים; וישב בשרו כבשר נער קטן--ויהרר. וישב אל-איש האלהים הוא וכל-מחנהו ויבא ויעמד לפניו ויאמר הנה-נא ידעתי כי אין אלהים בכל-הארץ כי אם-בישראל; ועתה קח-נא ברכה, מאת עבדך. ויאמר חי-יהוה אשר עמדת לפני לפני אי-אֶקַח; ויפצר בו לקחת וימאן. ויאמר נעמן ואל יתן-נא לעבדך משא צמד-פרדים אֲדַמָּה: כי לוא-יעשה עוד עבדך עלה וזבח לאלהים אחרים--כי אם ליהוה" (מלכים ב' פרק ה' 9-17).**

אלוהים אינו חייב לעשות דברים כפי שאנו מצפים ממנו לעשות אותם. האם אי פעם שמת לב שלאֱלוהים יש דרך להעליב אותך כדי לחשוף בפניך את הלב שלך? למה בעצם אני מתכוון? אמונתו של נעמן התעוררה בגלל עדותה של המשרתת שלו, אבל כאשר הוא התקרב אל ביתו של אלישע עם פמליה גדולה של מרכבות (פסוק 9), הוא לא התקבל בצורה שבה הוא ציפה להתקבל בהיותו שר צבא חשוב ובעל דרגה גבוהה. אלישע אפילו לא כיבד אותו בכבוד בסיסי בכך שיצא מדלתו כדי לפגוש אותו, אלא הוא שלח את המשרתת שלו כדי להגיד לו מה עליו לעשות כדי להירפא מהצרעת. אלוהים דיבר דרך אלישע והדריך את נעמן לעשות מעשה שממש השפיל והעליב את הבשר שלו. נאמר לו ללכת להתרחץ בנהר הירדן, אותו נחל מלוכלך מבוצ, שבקושי יכל להיקרא נהר, שזרם מן הכנרת עד לים המלח. גאוותו וכעסו של נעמן געשו בו בעודו חושב על ההשפלה הזו. "לטבול את עצמי שבע פעמים בירדן! הרי נהרות דמשק בארם הם נהרות טובים ונקיים יותר מהירדן!" הוא אמר.

הדרכים של אלוהים הם לפעמים מנוגדות ופוגעניות עבורנו. נעמן ציפה שאלישע יניף את ידיו על הצרעת ושהוא יירפא. אנחנו רוצים את הריפוי הרוחני שלנו ואת עבודותיו של אלוהים בחיינו בתנאים שלנו, אבל אלוהים לא מוגבל בתנאים שלנו. יש אנשים שאומרים שיש דרכים רבות לאלוהים, אבל האמת היא שאתה צריך לבוא לאלוהים בתנאים שלו, לא שלך.

אתה לא חושב שאלוהים היה בוחר בדרך אחרת אם הייתה לו את האפשרות למנוע את הסבל והרצח האכזרי של בנו?

אם הייתה דרך אחרת לפדות את האנושות, מלבד הקורבן האולטימטיבי, אלוהים היה משיג את גאולת האנושות בדרך אחרת. במקום זאת, הוא בחר את הצלב, שהוא דבר פוגעני, והשתמש בו בסופו של דבר למטרה ולתהילה הנעלה שלו. הדרכים של אלוהים הם לא הדרכים שלנו, והמחשבות שלו הם לא המחשבות שלנו! (ישעיהו נ"ה 8).

אם נעמן לא היה מקשיב למשרתיו, הוא היה חוזר לארם מצורע. הוא היה צריך להשפיל את עצמו ולבצע בצייתנות את מה שאלוהים אמר לו כדי שהוא יירפא. אם אלוהים היה דורש ממנו לעשות משהו קשה ומאתגר, הוא היה עושה את זה, אז למה לא לטבול את עצמו בירדן ולבטוח באלוהים? רבים מאתנו רוצים לעשות משהו גדול כדי להצדיק את עצמנו. בדיוק כמו האיש העשיר כאשר הוא **"נָשָׂא אֶלָיו [אל ישוע] אִישׁ אֶחָד וְשָׂאָל: "רַבִּי, אֵיזָה טוֹב עָלַי לַעֲשׂוֹת כְּדִי לְהֵשִׁיג חַיִּי עוֹלָם?" (מתי י"ט 16)**. אנחנו כל כך מרוכזים במאמץ עצמי כדי לגשר על הפער בינינו לבין אלוהים. אנחנו פשוט לא יכולים להאמין שאלוהים נותן לנו כל כך הרבה חן וחסד.

מדוע כל כך קשה לטבע האנושי שלנו לקבל את דבר אלוהים ולציית לו? למה ישוע מתכוון כאשר הוא אומר את הדברים האלה לאנשים בבית הכנסת בהתייחסותו לשני המקרים האלה? למה הם התרגזו עד כדי כך, שהם רצו להרוג אותו?

מי היו אותם אנשים שדחו את ישוע?

ישוע ידע שהם רוצים שהוא יעשה את מה שהוא עשה בכפר נחום, בעיקר כי הוא גדל בעירם (לוקס ד' 23). הוא אמר להם בפשטות שהוא לא מכיר את הטענות האלה. הוא לא בא להציג להם מופע. החסד של אלוהים מתגלה בקלות לאלה שאינם ראויים, לאותם ענווים, כפי שמופיע בלוקס ד' 18. הוא בא עבור אלה שהיו בכלא הרוחני של שר העולם הזה, השטן. הוא בא עבור אלה שלא יכלו לראות את דרכי העולם הזה, ובגלל זה הם לא יכלו להשתחרר מהעיוורון שלהם – לא הייתה להם שום תקווה למצוא את הדרך לביתו של אלוהים. אנשי בית הכנסת בנצרת לא היו כאלה. הם היו אנשים טובים ומכובדים, שפשוט לא ראו את עצמם ככה. כאשר ישוע אמר שהוא בא לבשר לנשברי לב, הם לא היו מודעים לשום צורך של לב שבור. הם גם לא נזקקו למישהו שישחרר אותם - הם היו חופשיים בכל המובנים שאדם יכול להיות חופשי! יחסם היה זהה לפרושים שאמרו, **"זָרַע אֲבָרָהֶם אֶנְחֵנוּ וּמַעוֹלָם לֹא הָיִינוּ מְשַׁעְבָּדִים לָאִישׁ. מִדּוּעַ אֲתָה אוֹמֵר 'בְּנֵי חוֹרֵין תִּהְיֶינּוּ'?" (יוחנן ח' 33)**. הם פשוט לא הכירו בצורך שלהם.

אני רוצה לעודד את כולנו להביט פנימה אל ליבנו ולעשות חשבון נפש. האם אנחנו דומים לאנשים האלו באיזשהו אופן? אל תענה במהירות רבה מידי. רובנו בעולם המערבי, באמריקה ובאירופה, גדלו עם סיפורים על ישוע. אנשים רבים נהיו חסינים בפני סיפורים אלה ובפני האמת העמוקה שישוע מציע. הפלא נעלם, כי כמו שקרה בנצרת, הסיפורים על ישוע הפכו להיות מוכרים מידי. כיום יותר קל לנו להסתמך על הרגלים טובים שרכשנו לאורך הזמן, במקום על החסד של אלוהים. ייתכן שגדלת בקהילה ואתה חושב שבגלל ששרת בהלל והשתתפת בתפילות לאורך הילדות שלך, שדברים אלו ישמשו אותך היטב ביום הדין כאשר אתה עומד לפני

ישוע. כמו העיר נצרת, אתה יודע הרבה על ישוע ויכול לספר הרבה מהסיפורים, אבל האם אתה מכיר אותו? זה לא מספיק לדעת מי הוא המשיח, כי רק מי שידוע לו ייכנס למלכות השמיים. (מתי ז' 23).

בהתעוררות רוחנית עוצמתית בעבר, ניתן היה לראות שאלוהים בחר באנשים כמו ג'ון ווסלי או ג'ורג' ויטפילד אשר הפיצו את הבשורה ברחובות או אפילו מחוץ לערים בשדות, שבהם היו נאספים בין עשרים לשלושים אלף אנשים שמעולם לא שמעו את הבשורה, וזו הייתה הפעם הראשונה שלהם. אלוהים, בבקשה תן לזה לקרות שוב בימינו. אנחנו יכולים להיות כל כך דומים לעיר נצרת כי לא אכפת לנו מאלה שנמצאים בחוץ; אנו רוצים שאלוהים יעבוד בקרבנו. תעשה פה מה ששמענו שאתה עושה בכפר נחום, סין, הודו ואפריקה! רבים מאתנו שמעו על ישוע פעמים רבות, אבל בקושי אכפת לנו מאלה שמעולם לא שמעו על המושיע באסיה ובמזרח התיכון. אלוהים, שחרר אותנו מרוח של אדישות כלפי האבודים בעולם הזה!

מדוע הם דחו את ישוע?

הכל התנהל כשורה ועל מי מנוחות עד לרגע שבו הוא קלקל הכל בכך שסיפר מי הוא באמת, ומיהם האנשים שעבורם הוא נשלח. מה היה אותו גורם שהצית את הכעס שלהם? הבעיה הייתה, שהם לא ראו את עצמם בסיפור הזה! הם רצו לשמוע שהם היחידים שיקבלו את חסדו של אלוהים, מבלי שהכירו בצורך שלהם בו! למעשה, הוא הכעיס אותם עד כדי כך שהם רצו לרצוח אותו! הם לא יכלו לסבול את העובדה שישוע החמיא לגויים. היהודים היו כל כך בטוחים שהם אנשי האלוהים שהם בזו לגויים באופן מוחלט והרגישו שיש לכך הצדקה. בשתי הדוגמאות, ישוע השווה את האנשים בבית הכנסת אל בני ישראל קשי העורף, שאלוהים התעלם מהם בגלל העדר אמונתם וחוסר התלות שלהם בו.

בשני הקטעים מכתבי הקודש שישוע ציטט ישנם גויים שאלוהים בחר להציל. הוא התערב בחייהם בגלל ייאושם, אמונתם והענווה שלהם. והכי חשוב, אנשים אלו היו מאוד מודעים לצורך שלהם. בואו ניקח רגע אחד לחשוב על שני האנשים האלה. הראשון, נעמן, היה מצורע מארס, ארץ עובדת אלילים. סביר להניח שנעמן היה מורגל להשתחוות בביתו של האליל, רימון, כדי לקבל את הרפואה שלו! עכשיו, בייאוש רב, הוא פונה אל הנביא של אלוהים אשר פונה לאלוהים בשמו. הוא נרפא, למרות שהוא בא מארץ עובדת אלילים! וכאילו לא די בכך כדי לעורר את זעמם, ישוע נתן להם דוגמה נוספת של אלמנה, שאין לה מעמד חברתי בעולם, אישה מצידון עובדת אלילים! השווה את שתי הדוגמאות האלה לאנשים שהיו נוכחים בבית הכנסת באותו יום. זה מה שישוע עשה, וזה מה שהכעיס אותם. איך הוא מעז להשוות בין הגויים האלה, הזרים האלה, לבין אנשים מאמינים ומכובדים כמוהם? האנשים שעמדו לפניו בבית הכנסת הרגישו שהוא שייך להם. הם האמינו שהם ראויים לחסד שלו. אלוהים לא חייב שום דבר לאף אחד. גרוע מכך, ישוע הכריז שהוא האחד שנבחר כדי לקרוא שנת רצון לה'. כזה חילול השם, מן השפתיים של איש מקומי שהם מכירים אותו מילדותו! זה היה יותר מדי. תגובתם אליו הייתה מלאה בזעם צדקני. בגלל זה, ישוע צדק כאשר אמר שהוא לא יכול לעשות ניסים גדולים בפניהם, כי הם לא באו אליו בצורך, אלא הם באו אליו כצופים שרוצים לראות הופעה.

נראה כי האנשים אפילו לא יכלו לחכות עד תום האסיפה בבית הכנסת. הם קמו ממקומם, אחזו בו, ומשכו אותו החוצה אל הצוק בגבעה הסמוכה, אבל המשיח השתחרר מאחיזתם ועבר דרכם. ישעיהו ניבא במדויק על ישוע כאשר אמר, **"נְבִיאָה וְחַדֵּל אִישִׁים, אִישׁ מְכַאֲבוֹת וְיָדוּעַ חֲלִי; וְכַמְסָפֵר פְּנִים מְמַנֵּן, נְבִיאָה וְלֹא חֲשֶׁבְנָהוּ"** (ישעיהו נ"ג 3).

כולם חווים דחייה, ובתוכנתו של אלוהים ישוע סבל כל מה שאנו יכולים לחוות ועוד יותר מכך, כדי שאף אחד לא יוכל לומר, "ובכן, בשביל ישוע זה היה קל יותר. הוא לא היה צריך לעבור את מה שאני עובר". זה בטח היה לו קשה להיות דחוי על ידי חברי הילדות שלו. זה מנחם לדעת שהוא היה צריך לעבור הרבה מאותם דברים שאתה ואני צריכים לחוות. תחושת הדחייה לא הייתה זרה לבן האלוהים. הוא יכול לעמוד לצידנו כשאנחנו עוברים דברים דומים ולהגיד לנו, "אני יודע איך אתם מרגישים".

תפילה: אבא, תודה לך על ישוע, הרועה של הכבשים, שנמצא לצידנו ומרים אותנו כשאנחנו עוברים ניסיונות שונים. חזק אותנו באמונתנו כדי שנדמה יותר אליו. אמן!

קית' תומאס
דוא"ל: keiththomas7@gmail.com
אתר אינטרנט: www.groupbiblestudy.com